

Spíš lyrická reflexe za Pohádkovým Jičínem 2012

Jako seveřan se od dětství upínám od Ještěda k Humprechtu a Troskám, snad že je v Českém ráji i kolébka mého rodu, vzpomenu-li jen básníka Václava Šolce, narozeného právě sto let přede mnou. Už od Semil, jimž zůstávám věrný stejně jako Turnovu i Jičínu a třeba rázovitým kulturním Bačalkám, uvědomuju si, že kdykoli tam zavítám na setkání a besedy s občany, vnímám ten vlídný otisk českého východu na své duši. Ale a hlavně vím s jistotou – je to tam v lidech.

Dvacet let jsem se v dusných letech tzv. normalizace točil Čechami jako toulavý montér, ale kdykoli jsem zavítal do toho kraje široko kolem Hradce až po Třebechovice, Týniště, Vamberk, Žamberk a Nové Město a Náchodsko, bývaly v hospodách pravidlem větší porce za stejný peníz a lidi se u stolů bavili polohlasem.

Před několika léty jsem navrhl ženě, že bychom mohli zase na pár dnů do Paříže. Ona ale, že by radši do Jičína... Vyznělo to, asi jako kdybych vás pozval na bažanta, a vy jste mi řekl „děkuju, já radši brambory“. To ovšem jen zdánlivě, má Jana to zdůvodnila, že v tomhle nepoznaném městě tuší laskavou hřivnu kultury a dobré tradice. Jak to tak může někdo na dálku poznat!

Ze srdce rád jsem přijal na 13. září pozvání do Jičína (Jana mi tiše záviděla) na letošní ročník mezioborového kolokvia pro pedagogy, sociální pracovníky, knihovnice, pracovníky pedagogicko-psychologických poraden, studenty a vůbec dobrovolníky všeho druhu. Tedy pro exponenty té oblasti, kterou společnost odedávna nedoceňuje a nastavila jí úděl odměňovaných nespravedlivě. Jakkoli se v předvolebních programech dovolává kterákoli strana zlepšení toho stavu, nehne se po léta ani lísteček. Scházíme se v té radostné pospolitosti jaksi sami pro sebe a vyhlížíme v důstojné naději lepší časy.

Mgr. Jiterský si povzdechl, že školství se nadále potácí „ode zdi ke zdi“, vtipně to ilustroval a snažil se pojmenovat proč tomu tak je, výpověď Mgr. Chalupové o její cestě za katedru vyzněla velmi věrohodně a my starší se zasnili, jak to už bylo dávno... Hradecký docent Pavel Vacek měl v sále i mezi médii své dávné ctitele, a tak byl na roztrhání ještě dřív, než promluvil na ošidné téma „Dítě, dobro, zlo a dnešní svět“. Nakonec doporučil příběh jako jistou a snad jedinečnou úspěšnou metodu působení na dorůstající generaci. Známy sociolog Pavel Beňo z Prahy přijel poučit o úskalí prudce narůstajících defektních jevů jako mobbing, bossing a jak se jim postavit včas. Já přece jen vyděsil přítomné přízrakem tzv. Třetí civilizací vlny, která se nad námi všemi už lomí, jakkoli nás ještě nepřekryla. Každá tematická mozaika musí mít své resumé. Přítomní jím poctili významného rodáka a občana Jičína, renomovaného historika prof. Roberta Kvačka. Obstál vším, co řekl, zejména apelem na odpovědnost politiků, kteří musejí dát příklad, má-li se společnost narovnat. Dr. Jaroslavu Veselému jsme zjevně i v skrytu děkovali za skvělou organizační a obsahovou přípravu kolokvia, za živé moderování i odvahu otevřeně nazvat kolokvium „Byli jsme a budeme zase loutkami?“.

Na náměstí vířil dětský ruch a smích, takový ráz udalo stejně jako v jiných ročnících pohádkové město pod záštitou Rumcajse, Manky a Cipíska. A my si v zámeckém sále spolu rozuměli v té snad nebláhové naději, kam napřít síly a nedat se odradit a že se snad přece jednou dočkáme. A že „dobrá vůle je jediné dobré na tomhle světě“, jak nám vzkázal přes dvě století největší novověký myslitel Immanuel Kant.

PhDr. Jan Šolc